

altsaa ligge tilbage i Fortiden, og hvis Henvisning kunde have til Følge, at vi saa kunde faa alle lignende Spørgsmaal frem her til lignende Behandling, har Udvalget ment ikke at kunne tage Hensyn til Andragenderne. Vidt forskellig derfra er det Andragende, der er stillet af det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) angaaende Tilbud til Sunds Kirke. Her er intet paabegyndt. Man har forladt Kirkebygningen, fordi man mener, den ikke kan bruges længere, men der er ikke gjort noget videre. Naar nu Kirkejerne, som her ere Hartkornsejerne i dette Hedesogn, komme og anmode om at faa en Understøttelse, da kunde det jo nok være, at her kunde ligge noget til Grund for dette deres Andragende. Man skal nemlig huske paa, at dette Hedesogn er i de senere Aar blevet stærkt bebygget ved Opdyrkning af Hede, men i Heden er der jo saa at sige ikke Hartkorn, den er derfor kommen til at hde grumme lidt til denne Kirke. Rimeligt er det fremdeles, at paa dette Sted er det ikke alene Kirkens Brøstfældighed, men det alt for snævre Rum i Kirken, som har bevirket, at den skal ombygges. I det hele maa vi jo se paa, hvilket økonomisk Tryk disse Folk leve under. Med Hensyn til dette vil jeg dog sige til den ærede Forslagsstiller, at naar der haabes paa, at hvis Andragendet gik igennem, skulde der ikke blive lagt 8 Kr. paa hver Lønede Hartkorn, maa vi dog huske paa, at Hartkornet i denne Egn ikke er Maalestoffet for Ejendommens Værdi. Naar vi altsaa dog ikke have henstillet dette Andragende, er det af den Grund, at der efter Udvalgets Mening her muligvis var et af de Forhold, hvor der burde foreligge en Dom for, hvorledes den ny Kirke skulde bygges, og naar man desuagtet ikke har ønsket at faa denne Sag afgjort paa denne Maade, er det, fordi det nok kunde være, at Dommen her kunde faa et lidt andet Udfald, end den vilde faa, dersom man havde et andet Emne til Doms end dette, hvis vi nemlig stod over for en velhavende Egn og velhavende Ejere. Her staa vi over for et Forhold med Hensyn til en Domsafgørelse, som man ikke kan sige er almindelig for hele Landet. Altsaa, jeg fraraaer de tre Endringsforslag, der ere stillede, fordi man ikke har ment at kunne gøre noget over for de to og med

Hensyn til det af det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) stillede mener, at man i det mindste ikke for Tiden kan gøre noget. I øvrigt skal jeg anbefale, at man stemmer for den Henstilling, der er gjort under Nr. 1, angaaende et Andragende fra Bestyrelsen for Arbejdshjemmet for døvstumme Piger i Rjøbenhavn om et renrefrit Laan paa 20,000 Kr. Naar vi have henvist dette til Undersøgelse, er det, fordi man har ment, at det vist fuldt ud er rigtigt, naar man mener, at Talemetoden lider ved, at saadanne døvstumme Piger, som opdrages paa denne Maade, faa Ophold og Uddannelse paa denne Anstalt. Jeg og flere af Finansudvalgets Medlemmer have været inde paa Hjemmet og erfaret, at man netop over for dem, som ere opdragne efter Talemetoden, vedblivende holder den vedlige ved alle givne Lejligheder ved ikke at tilkendegive dem sin Mening gennem Tegns, men netop gennem Talem, og saa kunne vi ikke se, at der derved skulde gribes ind i den Maade, de ere blevne underviste paa. Da vi nu tillige ikke kunne se andet, end at dette Hjem har overordentlig stor Betydning, mene vi, at der paa dette Omraade om muligt burde gøres noget. Derfor henviser vi Sagen til Ministerens velvillige Overvejelse, og vi have Haab om, at det vil se, efter hvad Ministeren nu har sagt.

Frier: Den højtærede Minister udtalte, at det ved Spørgsmaalet om Tilbud til Rjøbenhavns kommunale Skolevæsen ikke var Tale om noget Retstrav. Deri er jeg fuldstændig enig med ham. Hvis der var Tale om et Retstrav, saa var jo Sagen afgjort, saa var det ikke Lovgivningsmagten, der havde noget med den at bestille, men saa var det Domstolen. Jeg kan derfor ikke andet end være for saa vidt taknemmelig for de Ytringer, der senere faldt i den højtærede Ministers Foredrag om, at „gode Grunde og Billighedshensyn“ talte for en Støtte fra Statens Side til Rjøbenhavns kommunale Skolevæsen. Andet har der ikke været tilfjet end at faa denne Billighedsfølelse til at være det afgørende, ligesom dens Berettigelse nu altsaa er indrømmet i denne Sag. Den højtærede Minister henviste Sagens Afgørelse til den Tid, da den kunde behandles i Forbindelse med en mere omfattende